

**Bianca
Bellová**

Transfer

Host

ISBN 978-80-275-1804-3

KB

T ←

Bianca Bellová

→Transfer

© Bianca Bellová, 2023

© Host — vydavatelství, s. r. o., 2023
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-1908-8 (PDF)

ISBN 978-80-275-1909-5 (ePUB)

ISBN 978-80-275-1910-1 (MobiPocket)

**Věnováno Petře Šachové,
za mravenčí práci a lví odvahu**

Po včerejším dešti

Jednou, když jsem byl mladý, jsem ležel a poslouchal
déšť padající na střechu
nevěstince. Světlo svíček
padalo na hedvábí a hedvábná těla.
Později jsem ho slyšel
na střeše kabiny malé lodi
na Velké řece
pod nízkými mraky, kde křičely divoké husy
na podzimní bouři. Teď ho
slyším znovu na klášterní
střeše. Mé vlasy zbělely.
Radost — smutek — loučení — setkání —
Všechny jako by
nikdy nebyly. Jen déšť
je stejný, padá v proudech
na dlaždice, celou noc.

Čchang Ťien

Transferová hala jako na kterémkoliv jiném mezinárodním letišti, snad jen o něco větší. Je tu obrovská cedule pět krát tři metry s údaji o odletech. Jsou tu obchody s předražnými cetkami, které se neprodaly v butikách na obchodních třídách hlavních měst, ale na letišti se vždycky najde někdo, kdo má dostatečně tučné konto a ještě víc výčitek svědomí, aby tu zaplatil výkupné a svým milovaným nakoupil blbosti, které nepotřebují. Je tu pult s ústřicemi a šampaňským. Pořád u něj někdo stojí. Vždycky se najde dost lidí, co si v tom stresu a nepohodlí mezinárodních letů najdou čas vychutnat si mlže, kteří mají konzistenci plivance a také tak chutnají.

Jsou tu hlášení letištního rozhlasu, který vyvolává cestující, co se zapomněli u pultu s ústřicemi, a hlásí opožděné lety. Kolem dokola transferové haly jsou sedačky, na kterých posedávají a polehávají pasažéři čekající na své lety; mladé i ne tak mladé páry, které jsou si sice fyzicky blízko, ale v duchu každý se svým vlastním telefonem, děti spící na klíně svých rodičů, dívky v hidžábech s krásně nalakovanými nehty a jejich zamračené tlusté matky, muži ve špatně padnoucích oblecích, kteří do svých notebooků ťukají zprávu o služební cestě, osamělé ženy za velkými skly slunečních brýlí, vyčerpané rodiny, které mají za sebou dálkový let z Tokia, Filipín či Ameriky. Pasažéři z Asie mají na obličejích respirátory.

Jeden z cestujících sáhne do kapsy a ze sametového sáčku vytáhne snubní prsten. Lehce ho vyleští kapesníkem a navleče na prsteníček. Letí přece domů.

↗Linda

Svým způsobem je pro ni úlevné být mezi lidmi, kteří ji neznají. Nikdo tu nezná ji a ani ona nikoho nezná. Vyndá z kabelky pytlík oříšků ve slaném karamelu, chvíli na ně hledí, usoudí, že na ně vlastně nemá chuť, a hodí je zpátky do kabelky. Ještě teď má břicho plné ze smuteční hostiny; chlebičky, řízky, vanilkové věnečky, panáky becherovky na trávení a panáky slivovice na zapití smutku. Ovar s vejmrudou a hořčicí. Koho napadlo udělat ovar? Je snad Nový rok? Nebo zabijačka?

Když byla malá, sledovala zabijačku ze schodů vedoucích na sýpku, na kterých se roztloukaly kosti pro slepice. Dělala to ráda, nechávala na kuřecí kosti od oběda dopadat těžké kladivo a zvuk tříštících

se kostí lákal slepice, které se s radostným kvokáním sbíhaly z celého dvora a zobaly jí drť zpod rukou; kdyby nedávala pozor, mohla té hloupé drůbeži rozdrtit hlavu.

Jednou se stalo, že se prase řezníkovi vysmeklo a neuvěřitelnou rychlostí začalo běhat po dvoře kolem chlíva, Linda mu ze své pozorovatelný na schůdkách k sýpce fandila, řezník běžel za ním s jateční pistolí, ale neměl šanci, prase bylo rychlejší a šlo mu o víc; po čtyřech kolečkách okolo dvora prorazilo plaňky v plotě, vyrazilo na návés a pryč. Řezník s otčímem skočili do auta a nebohého pašíka pronásledovali tak dlouho, dokud se jim ho nepodařilo za Panským rybníkem skolit. Do emběčka se jim nevešlo, tak musel pro prase dojet traktor s přívěsem. Zanedlouho už viselo pod střechou kůlny a do připravených necek z něj vytékala krev.

„Myslela jsem, že ho necháte běžet,“ řekla Linda otčímovi smutně, „když si vydobyl svobodu. Bylo by to spravedlivý. Vždyť se to tak dělá.“

„Tos uhodla,“ zasmál se otčím a poplácal ji po zadku, „dvě stě kilo jatečního masa, myslíš, že to tu celej rok krmím, abych ho teď nechal běžet? A co myslíš, že by s tou svobodou dělal? Přidal se v lese k divočákům a založil tam husitskej tábor?“

Teď se smál už i řezník, ruce měl po lokty od krve a zástěru taky. Linda byla smutná, že je svět